

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗର ପୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ ଖୁଆଇ ତୁମମାନଙ୍କର ଅତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତିଥିୟ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ମୌଜରେ ରୁହ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହିଭଳି ଆତିଥିୟ କରିଗାଲ । ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗରେ ତୁମ ପାଖରେ ସବୁଠାରୁ ଅମୂଲ୍ୟ ଜିନିଷ କ’ଣ ରହିଛି, ଯାହାର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ହେବ ।

ଉତ୍ତର:- ଏହି ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳରେ ତୁମର ଏହି ଜୀବନ ହିଁ ବହୁତ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀରାମ ଯତ୍ନ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଏହା ତ ମାଟିର ପିତୁଳା ଅଟେ, ତେଣୁ ଏହା ନଷ୍ଟ ହେଲେ ହେଉ! ନାଁ, ଏହାକୁ ବଞ୍ଚିବେଳ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ରୋଗରେ ପଡ଼ିଯାଆନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ତାଙ୍କୁ କୁହ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ଯେତେ ଯେତେ ସମରଣ କରିବ ସେତେ ତୁମର ପାପ କଟି ଚାଲିବ । ଏହିଭଳି ଭାବେ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବା ଦରକାର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କି ବଞ୍ଚି ରୁହନ୍ତୁ ଏବଂ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରୁଥା’ନ୍ତୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଥିବା ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରୁଖାଉଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବଦଳିବାର ଅଛି । ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି କି କିଏ ବଦଳାଇବେ ଏବଂ କିପରି ବଦଳାଇବେ! କାହିଁକିନା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାକାରିନ୍, ସାକାରିନ୍ ଗୋଟିଏ ରୁନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କେତେ ମିଠା ହୋଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନର ଏକମାତ୍ର ଅକ୍ଷର ହେଉଛି ମନମନାଭବ । ଏହି ଅକ୍ଷର କେତେ ମିଠା ଅଟେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପଦ ଦେବା ପାଇଁ, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କୁହାଯାଏ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ପରି ଖୁରାକ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୋଜନ ନାହିଁ । ଯିଏ ସର୍ବଦା ଖୁସି-ମୌଜରେ ରହିଥା’ନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଯେପରି ଭୋଜନ ଅଟେ । ୨୧ ଜନମ ମଉଜରେ ରହିବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ । ଏହି ଭୋଜନ ସର୍ବଦା ପରସ୍ପରକୁ ଖୁଆଇଗାଲ । ଏହା ହେଉଛି ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତିଥିୟତା ଅର୍ଥାତ୍ ଜବରଦସ୍ତ ଖାତିରୀ । ଏପରି ଆତିଥିୟ ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ଆତିଥିୟ କରୁଛ । କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ (ଖୁସି-ଖେଳାଫତ) ହାଲଗାଲ ରୁଝିବା ଅଟେ । ମିଠା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଉପହାର ମିଳୁଛି । ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗରେ ଭାରତ ଜୀବନମୁକ୍ତ ଥିଲା, ପବିତ୍ର ଥିଲା । ବାବା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭୋଜନ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ଅତୀତଦ୍ୱିଷ ସୁଖ ବିଷୟରେ ପଚାରିବାକୁ ହେଲେ ଗୋପ-ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଏହା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର କେତେ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ଆଗ୍ରତରୟନକ ଖୁରାକ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ଖୁରାକ ଏକମାତ୍ର ରୁହାନ୍ତୀ ସରଜନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି । ଆଉ କେହି ଏଇ ଖୁରାକ ବିଷୟରେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ପିଲାମାନେ ତୁମ ପାଇଁ ହାତ ପାପୁଲିରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଉପହାର ନେଇ ଆସିଛି । ମୁକ୍ତି, ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଏହି ଉପହାର ମୋ ପାଖରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । କଳପ-କଳପ ମୁଁ ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ଏହି ଉପହାର ଦେଉଛି ପୁଣି ରାବଣ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କେତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଚିତ୍ତି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଏକମାତ୍ର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଓ ପ୍ରକୃତ ସତଗୁରୁ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ଆମକୁ ସାଥରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ପରମପରିଷ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଗାହୀ ମିଳୁଛି । ଏହା କ’ଣ କମ୍ କଥା କି! ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ହରଷିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଇଶ୍ୱରୀୟ ଛାତ୍ର ଜୀବନ ସବୁଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ । ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ଅଟେ ନା । ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ପ୍ରକୃତ ଖୁସି କେବେ ପାଳନ କରାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ପୁରୁଣା ତମସପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆରେ ଖୁସି କେଉଁଠୁ ଆସିବ! ଏଠାରେ ତ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କେତେ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଅଟେ ।

ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେତେ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ କମଳ ଫୁଲ ସମାନ ରୁହ । କାମ-ଧନଦା ଆଦି କରି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଗାଲ । ଯେପରି ପ୍ରେମିକ ଏବଂ ପ୍ରେମିକା ପରସ୍ପରକୁ ମନେପକାଆ’ନ୍ତି, ସେ ତ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମିକ, ଇଏ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମିକା । ଏଠାରେ ସେ କଥା ନାହିଁ, ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଜନମ-ଜନମାନ୍ତରରୁ ପ୍ରେମିକା ହୋଇ ରହିଛ । ବାବା ତୁମର କେବେହେଲେ ପ୍ରେମିକା ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହି ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଆସିବା ପାଇଁ ହିଁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଆସୁଛ । ଯେବେ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ ଅଧିକ ସମରଣ କରିଥା’ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ

ଗାୟନ ମଧୁସ୍ଥ ଅଛି ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସମରଣ କରନ୍ତି ସୁଖରେ କେହି କରି ନ ଥା'ନ୍ତି । ବରତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେପରି ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ରାବଣ ମଧୁସ୍ଥ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର ତା' ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧୁସ୍ଥ ଧାରଣ କର । ତେବେ ତୁମେ ଏହିପରି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ଵ) ଭଳି ହୋଇଯିବ ।

ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହିଁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଉତ୍ତରୁ ଉତ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ, ପ୍ରେମରେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ସେହି ସରୁବୋରତ ବାବା ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଵାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମର ଅନେକ ଜନ୍ମର ପାପ କଟିଯିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବହୁତ ପତିତ ହୋଇଗଲଣି, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ସମୁଗରେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଥିଲା, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହିଁ ଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ପୁନର୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରୁଥାଅ । ବରତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସତ୍ତମୟୁଗ । ନାଉରିଆ ତୁମକୁ ଏ ପାରିରୁ ସେପାରିକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । କିଛି ଗୋଟିଏ ନାଆ ନୁହେଁ, ସାରା ଦୁନିଆ ଯେପରି ଏକ ବଡ଼ ନାହାନ୍ଦ ଅଟେ । ତାକୁ ପାରି କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ମିଠା ପିଲାମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମ ପାଇଁ ତ ସବୁବେଳେ ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି ରହିଛି । ବେହର ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ବାଃ! ଏ କଥା ତ ନା କେବେ ଶୁଣିଛୁ, ନା ପଢ଼ିଛୁ । ଭଗବାନୁବାଚ ମୁଁ ତୁମ ରୁହାଣୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ତେଣୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍, ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ପାଠପଢ଼ାରେ ସର୍ବଦା କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ କି ମୁଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ନା ମଧୁସ୍ଥ ଅଟେ ନା କନିଷ୍ଠ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଉତ୍ତମପଦ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ? ରୁହାଣୀ ସେବା କରୁଛି? କାହିଁକି ନା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ହୁଅ, ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ମୁଁ ସେବା କରିବା ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଆସିଛି । ପୂର୍ବସ୍ତବ ସେବା କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଏହି ରଥ ନେଇଛି । ଏହାଙ୍କର ରଥ ବେମାର ହୋଇଗଲେ ମୁଁ ସ୍ଵାତ୍ମକ ଭିତରେ ବସି ପୁରଲୀ ଲୋଖୁଛି, ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ତ କହିପାରିବି ନାହିଁ ତେଣୁ ଲେଖି ଦେଉଛି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପିଲାମାନଙ୍କର ପୁରଲୀ ମିସ୍ ନ ହେଉ, ତେଣୁ ମୁଁ ମଧୁସ୍ଥ ସେବାରେ ରହିଛି ନା । ଏହା ହେଉଛି ରୁହାଣୀ ସେବା । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧୁସ୍ଥ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଲିଖିତ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଓ ଭଲ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମହାବୀର କୁହାଯାଏ । ଦେଖାଯାଏ କି କେଉଁମାନେ ମହାବୀର ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ବାବାଙ୍କ ନିରଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି? ବାବାଙ୍କ ନିରଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଭାଇ-ଭାଇକୁ ଦେଖ । ଏହି ଶରୀରକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ବାବା ମଧୁସ୍ଥ ଶରୀରକୁ ଦେଖୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି । ବାକି ଏହା ତ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ବିନା କଥା କହିପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ମଧୁସ୍ଥ ଏହି ଶରୀରକୁ ଲୋନରେ ନେଇଛି । ଶରୀର ସହିତ ହିଁ ଆତ୍ମା ପାଠପଢ଼ିପାରିବ । ବାବାଙ୍କର ବସିବା ସ୍ଵାଧୀନ ଏହି ଭୃକୁଟୀରେ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ଅକାଳ ତଖତ୍, ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅକାଳ ମୁରତ (ଯାହାକୁ କାଳ ଖାଇପାରିବି ନାହିଁ) । ଆତ୍ମା କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଶରୀର ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଆସନ ଏହି ଭୃକୁଟୀ ଅଟେ । ଶରୀର ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । କାହାର ଅକାଳ ତଖତ୍ ପୁରୁଷର, କାହାର ସତ୍ତାର ହୋଇଥାଏ, କାହାର ଅକାଳ ତଖତ ଛୋଟ ପିଲାର ହୋଇଥାଏ । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରୁହାଣୀ ଭରିଲି (ବିଶ୍ଵାସୀ) ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କାହା ସହିତ କଥା ହେଉଛି ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅମୂଳ ଭାଇ ସହିତ କଥା ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ସନଦେଶ ଦେଉଛି କି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର । ସ୍ତବ୍ଧ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଜଟକ ଛାଡ଼ିବ । ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶିଲେ ସୁନାର ମୂଲ୍ୟ ହିଁ କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ମଧୁସ୍ଥ ଜଟକ ଲାଗି ଯାଇଥିବାରୁ ତୁମେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜଞ୍ଜାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ସେହି ନେତ୍ର ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେଖ । ଭାଇ-ଭାଇକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା କର୍ମମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଞ୍ଚଳ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ରାଜ୍ଞ-ଭାଗ୍ଞ ନେବାର ଅଛି, ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ଏହି ମେହନତ କର । ଭାଇ-ଭାଇ ଭାବି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଞ୍ଜାନ ଦିଅ । ତେବେ ପୁଣି ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ । ବାବା ମଧୁସ୍ଥ ଉପରୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧୁସ୍ଥ ଉପରୁ ଆସିଛ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ସାହସ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହାସ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗ... ତେଣୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ପଢ଼ାଉଛି । ଆତ୍ମା ପଢ଼ୁଛି ନା । ଏହାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଞ୍ଜାନ କୁହାଯାଉଛି, ଯାହା ରୁହାଣୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ସଂଗମରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ଦେଉଛନ୍ତି କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ତୁମେ ଅଗରୀର ଆସିଥିଲ ପୁଣି ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ବନାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବି ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ନିଜେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ କ'ଣ ମିଳିବ! ଚିନ୍ତାରେ ବିଗେନସ ଆଟ୍ ହୋମ୍ (ଦାନ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଘରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ) ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ପୁଣି ଭାଇମାନଙ୍କୁ ରୁଖାଅ । ତେବେ ଭଲ ଭାବରେ ତୀର

ଲାଗିବ । ତେବେ ନିଜ ଭିତରେ ଏହି ଶକ୍ତି ଭରିବାକୁ ହେବ । ପରିଶ୍ରମ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଏଥିପାଇଁ କିଛି ସହନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ କେହି ଓଲଟା-ସିଧା କଥା କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ ତୁପ୍ ରୁହ । ତୁମେ ତୁପ୍ ରହିଲେ ପୁଣି ଅନୟ ନିଶେ କ'ଣ କରିବ! ଦୁଇ ହାତରେ ତାଳି ବାଜିଥାଏ । ନିଶେ ମୁଖର ତାଳି ବଜାଇଲେ, ଅନୟ ନିଶେ ଯଦି ତୁପ୍ ରହିଯିବ, ତେବେ ସେ ସ୍ଵୀକୃତି ତୁପ୍ ହୋଇଯିବେ । ତାଳିରେ ତାଳି ବାଜିବା ଦ୍ଵାରା ଶବ୍ଦ ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପରସ୍ପରର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଭରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ମନମନାଭବ ହୁଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର । ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରୁହାଣୀ ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଭରିବ । ଏଥିରେ ତୁମର ହିଁ ଫାଇଦା ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ କଥା ହେଲେ ତାଙ୍କର ମୁହଁକୁ ଦେଖିବେ ନା । ତୁମେ ଆତ୍ମା ସହିତ କଥା ହେଉଛ ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମର ଆତ୍ମା ନାଶିଛି ପରମାତ୍ମା ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛି, ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖୁଛୁ । ତାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛୁ, ଏହାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ କୁହାଯାଉଛି, ଆତ୍ମାର ଆତ୍ମା ସହିତ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ଆଦାନପ୍ରଦାନ ହେଉଛି । ଆତ୍ମାଠାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହା ଯେପରି ଶକ୍ତି ଅଟେ । ତୁମର ଜ୍ଞାନରେ ଏହି ଶକ୍ତି ଭରିଯିବ । ତେଣୁ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ତୀର ଲାଗିଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଭ୍ୟାସ କରି ଦେଖ, ତୀର ଲାଗୁଛି ନା । ଏହି ନୂଆ ପରକାରର ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ପୁଣି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ମାୟାର ତୋଫାନ କମ୍ ଆସିବ । ଖରାପ ସଂକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଗଠର ଚକର ଲାଗାଇଛି । ଏବେ ନାଟକ ପୁରା ହେଉଛି । ବରତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ସ୍ତବ୍ଧ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତମଫରାଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହୋଇ, ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ବାବା ନାଶିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେବା ମଧ୍ୟ ମୋର ପାର୍ବ ଅଟେ । କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ପୂର୍ବେ ଫିରାକ ବର୍ଷ ପରେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛି ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ରୁହାଣୀ ସ୍ତବ୍ଧ ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ, ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଏହା ଅନ୍ତକାଳ ଅଟେ ନା! ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ସଦ୍ଗତି ହୋଇଯିବ । ସ୍ତବ୍ଧ ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥିତି ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଥରେ ମାତ୍ର ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । କେତେ ଆଗ୍ରହମୟଜନକ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ବାବା ଚମତ୍କାର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଚମତ୍କାର ଅଟେ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବାବାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଅନୟ କେହି କେବେହେଲେ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ପିଲାମାନେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅ । ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍ଵାରା ଭାଇ-ଭାଇକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମେହନତର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ କୁଳ । ବରତ୍ତମାନ ତୁମର ଜୀବନ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ପଡିବ । ତମଫରାଧାନ ହୋଇଯାଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଶରୀରର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଗଲାଣି । ବରତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯେତେ ଯୋଗରେ ରହିବ ସେତେ ଆୟୁ ବଢିବ । ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ତୁମର ଆୟୁ ବଢି-ବଢି ୧୫୦ ବର୍ଷ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ତ ମାଟିର ପିତୁଳା ଅଟେ, ଏହା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉ । ନା । ଏହାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ଅଟେ ନା । କେହି ବେମାର ହୋଇଗଲେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେବା ଅନୁଚିତ । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର । ଯେତେ ସ୍ତବ୍ଧ କରିବେ ସେତେ ତାଙ୍କର ପାପ କଟି ଚାଲିବ । ତାଙ୍କର ସେବା କରିବା ଭରିବ, ବଞ୍ଚି ଥାଆନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରୁଥା'ନ୍ତୁ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ରହୁଛି ନା ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରୁଛି । ଆତ୍ମା ମନେ ପକାଉଛି, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ଆର୍ତ୍ତ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରମାନୁସାରେ ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହ ସମ୍ପଦନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ ମୁଁ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଉତ୍ତମ, ମଧ୍ୟମ, ନା କନିଷ୍ଠ ଅଟେ? ମୁଁ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ? ମୁଁ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରୁଛି ତ?

(୨) ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଦେଖ । ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ମନେ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅ । ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦ୍ଵାରା କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକ ଚଞ୍ଚଳ ହେବେ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କୁ ସମାନ ମହାତ୍ୟାଗ ଦ୍ଵାରା ମହାନ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ଫରିସ୍ତା ତଥା ବିଗ୍ଠ ମହାରାଜା ହୁଅ

।

ଫରିସ୍ତା ତଥା ବିଶ୍ଵ ମହାରାଜା ହେବାର ବରଦାନ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଜୀଙ୍କର ପରତ୍ଵେକ କରନ୍ତୁ ରୂପୀ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲିଥାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମନ-ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂସ୍କାର ସର୍ବଦା ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଏହି ମହାତ୍ଵାଗ ଦ୍ଵାରା ମହାନ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ନମ୍ବରଠାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତା ଏବଂ ନମ୍ବରଠାନ ବିଶ୍ଵ ମହାରାଜା ହୋଇଗଲେ, ସେହିପରି ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମହାନ ତ୍ଵାଗୀ ବା ସର୍ବସ୍ଵ ତ୍ଵାଗୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜର ସଂସ୍କାରରୁ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଗୁଡ଼ିକର ବଂଶକୁ ତ୍ଵାଗ କରି ଦେଇଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏବେ ସମସ୍ତ ବିନାଶୀ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜର ଆଧାର କରିଦିଅ ।
*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ଵାରା ସୂକ୍ଷ୍ମଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସେବା କର:

(୧୦) ଏତେ ବିଶାଳ ପରକୃତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା, ତମଃଶୁଣୀ ସଂସ୍କାରଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତମଃଶୁଣୀ ଭାଇବରେଗନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଏବଂ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହଣା-କଟା ବାତାବରଣର ଭାଇବରେଗନଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ତଥା ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେବାର ବିଶାଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ବା ସଂକଳ୍ପକୁ ଶୁଭଭାବନାରେ ଭରପୁର ତଥା ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର ।